

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/92/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116010244
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3116010244.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému J. B. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. decembra 2016 odvolanie prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trenčíne v neprospech obžalovaného J. B. a odvolanie obžalovaného J. B. podané proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. septembra 2016, sp. zn. 6T/14/2016 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods.1 písm. d/, e/, ods. 2 Tr. por. sa napadnutý rozsudok u obžalovaného J. B. zrušuje vo výroku o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu.

Na podklade § 322 ods.3 Tr. por. sa obžalovaný J. B. odsudzuje podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. sa zrušuje výrok o treste odňatia slobody uloženom obžalovanému J. B. rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 28.8.2015, sp. zn. 6T/85/2015, právoplatným dňa 28.8.2015, vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

II. Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného J. B. zamietajú, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. septembra 2016, sp. zn. 6T/14/2016, bol obžalovaný J. B. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

obvinený J. B. od presne neustáleného obdobia, minimálne od začiatku roku 2015 až do 27.08.2015 od nezistených osôb neoprávnene kupoval psychotropnú látku metamfetamín (pervitín), ktorú prechovával najmä v priestoroch rekreačnej chaty bez popisného čísla na parcele číslo XXXX/XX v chatovej oblasti Q. doliny, k. ú. R. nad F., presne nezistené množstvo použil pre vlastnú potrebu a presne nezistené

množstvo predal alebo bezplatne poskytol v R. nad F. a v M. viacerým, najmenej piatim osobám, a to L. P., F. B., L. B., A. L. a L. B. za cenu 10,-- Eur za jednu dávku, pričom pri domovej prehliadke vykonanej 27.08.2015 v chate využíwanej na rekreačné účely bez popisného čísla, postavenej na pozemku s parcelným číslom XXXX/XX v chatovej oblasti Q. doliny, k. ú. R. nad F. boli zaistené:

- textilný obal „..“ v ktorom sa nachádzalo 10 kusov malých vreciek s obsahom 8.870 gramov metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 76,4 % hmotnostných, ktoré množstvo zodpovedá 169-678 obvykle jednorazovým dávkam drogy,
- biele igelitové vrečko, v ktorom sa nachádzalo 8 kusov malých vreciek s obsahom 7.165 gramov metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 75,8 % hmotnostných, ktoré množstvo zodpovedá 136-543 obvykle jednorazovým dávkam drogy a vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 49.394 gramov metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 76,8 % hmotnostných, ktoré množstvo zodpovedá 948-3794 obvykle jednorazovým dávkam drogy,
- cigaretová krabička „L.“, v ktorej sa nachádzal očadený úlomok skla zo žiarovky s prischnutým kryštalickým materiálom s hmotnosťou 15 mg s obsahom metamfetamínu o priemernej koncentrácii 66,4 % hmotnostných, ktoré množstvo zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke drogy,

príčom metamfetamín (pervitín) je v zmysle zákona číslo 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za tento obzvlášť závažný zločin bol obžalovaný J. B. odsúdený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, n/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 2,3 a 8 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zároveň zrušený výrok o treste odňatia slobody uloženom obžalovanému J. B. rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 28.8.2015, sp. zn. 6T/85/2015, právoplatným dňa 28.8.2015, vo výmere 2 roky s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. bol obžalovanému J. B. uložený aj trest prepadnutie vecí a to finančných prostriedkov, ktoré sú uložené na depozitných účtoch Okresného súdu Trenčín:

- v sume 8.702 Eur, ktoré sú uložené na účte číslo P číslo účtovného dokladu XXX/XX/XXXX
- v sume 6 USD, ktoré sú uložené na účte číslo P

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. bolo obžalovanému J. B. uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému uložený ochranný dohľad na 2 roky a podľa § 77 ods. 1 Tr. zák. mu bola uložená povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska.

Uvedený rozsudok súdu prvého stupňa nenadobudol právoplatnosť len vo výrokoch o treste odňatia slobody, spôsobe jeho výkonu a o treste prepadnutia vecí, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote podanými odvolaniami napadli prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trenčíne v neprospech obžalovaného J. B. pre nesprávnosť výroku o treste (odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu) a obžalovaný J. B. len pre nesprávnosť výrokov o uložených trestoch odňatia slobody a prepadnutia vecí.

Prokurátorka v písomnom odôvodnení odvolania podanom v neprospech obžalovaného J. B. namietala správnosť výrokov o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu s poukazom na to, že podľa jej názoru bol obžalovanému uložený trest v rozpore s § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., pričom súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil poľahčujúcu okolnosť na strane obžalovaného podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. a nesprávne aplikoval postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák.. Podľa prokurátorky je potrebné uviesť, že priznanie sa

obžalovaného na hlavnom pojednávaní alebo vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. nie je samo osebe napomáhaním pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Poukázala na to, že trestná činnosť obžalovaného bola objasnená na základe vyšetrovania realizovaného v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por., rozhodujúce dôkazy boli získané bez aktívnej participácie obžalovaného, najmä domovou prehliadkou a samotné priznanie obžalovaného na hlavnom pojednávaní (pod ťarchou dôkazov a vysloveného názoru odvolacieho súdu) nemalo na spôsob a rozsah dokazovania (aj v prípravnom konaní) žiadny vplyv. Z uvedeného dôvodu podľa prokurátorky je možné súdom prvého stupňa konštatované vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. hodnotiť len ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., ktorú však súd prvého stupňa opomenul obžalovanému priznať.

Vo vzťahu k aplikácii § 39 ods. 1 Tr. zák. poukázala na to, že Trestný zákon v ustanovení § 39 ods. 1 Tr. zák. neviaže postup podľa tohto zákonného ustanovenia na výnimočné a mimoriadne okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, ale už z názvu tohto ustanovenia je zrejmé, že pôjde o ojedinelý a nie o pravidelný postup súdu. Takýto postup preto nemôžu odôvodniť len bežne sa vyskytujúce skutočnosti. Za trestný čin podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. môže súd uložiť trest odňatia slobody na 10 až 15 rokov, pričom zákonodarca určil hornú a dolnú hranicu trestnej sadzby a zároveň výškou trestných sadzieb vyjadril škodlivosť, resp. typovú závažnosť toho ktorého trestného činu. Trestnou sadzbou zákonodarca stanovuje súdu isté mantinely pri jeho rozhodovaní, no zároveň mu ponecháva dostatočný priestor pre individualizáciu trestu podľa okolností konkrétneho prípadu v rámci relatívne určenej trestnej sadzby. Z uvedeného je podľa názoru prokurátorky nesporné, že zákonodarca práve tým, že určil vysokú trestnú sadzbu, ktorú súd môže uložiť za trestný čin spáchaný obžalovaným, vyjadril typovú závažnosť tohto trestného činu ako trestného činu pre spoločnosť vysoko škodlivého. Poukázala ďalej na to, že v záujme zákonitosti má súdom uložený trest spĺňať podmienku primeranosti, pričom v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch a individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu preto musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Uviedla zároveň, že je nesporné, že v rámci sudcovskej individualizácie trestu môže dôjsť aj k aplikácii ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. dovoľujúceho mimoriadne zníženie trestu. Takéto zníženie nie je bežné, ale je možné len v individuálnom prípade existencie okolností odôvodňujúcich mimoriadne zníženie trestu, pričom v tejto súvislosti poukázala na záver Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplývajúci z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, ktorý v otázke ukladania trestov „považoval za potrebné pripomenúť, že v praxi sa oveľa častejšie vyskytujú bežné (nemimoriadne) okolnosti než mimoriadne okolnosti“. Podľa názoru prokurátorky v prípade obžalovaného J. B. neexistujú a z napadnutého rozsudku ani nevyplývajú žiadne mimoriadne okolnosti ani mimoriadne pomery obžalovaného, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. spočívajúci v mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvého stupňa pri mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vychádzal jednak z postoja obžalovaného k jeho trestnej činnosti a z prevahy poľahčujúcich okolností spočívajúcich v tom, že pred spáchaním trestnej činnosti viedol riadny život (hoci bol 29-krát riešený pre priestupok v doprave), že ide o prvotrestanú osobu a že vyhlásením o vine napomohol k objasneniu jeho trestnej činnosti. Podľa názoru prokurátorky však uvedené skutočnosti nie sú ničím mimoriadne, naopak možno konštatovať, že ide o bežné okolnosti u rozhodujúcej časti občanov, ktorí dodržiavajú zákony a bežne sa vyskytujú aj pri väčšine odsúdených osôb. Pokiaľ ide o okolnosti prípadu, prokurátorka zdôraznila rozsah spáchaného trestného činu na viacerých osobách a jeho páchanie po dlhšiu dobu. Poukázala aj na to, že ak sa súd rozhodne aplikovať ustanovenie § 39 Tr. zák., je povinný skúmať nielen okolnosti prípadu a pomery páchatel'a, ale je tiež povinný posúdiť otázku, či by použitie zákonnej trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne, pričom v napadnutom rozsudku súd prvého stupňa svoj záver v tomto smere žiadnym spôsobom neodôvodnil. Poukázala ďalej aj na rozhodnutie najvyššieho súdu SR zo dňa 3.12.2014, sp. zn. 4Tdo/66/2013, v ktorom najvyšší súd rozhodujúci o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15.7.2013, sp. zn. 23To/62/2013 konštatoval, že pomery obvineného sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia - charakterizujú jeho osobu ako objekt trestu a jeho citeľnosti pre neho a význam týchto pomerov sa zhodnotí vo všetkých týchto súvislostiach významných pre jeho nápravu a z toho plynúci záver musí byť zjavný, že uvedený trest uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by obvinený pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia. Teda, že by bol neprimerane prísny a súčasne, že narušenosť obvineného nie je až taká závažná, aby bolo potrebné na neho pôsobiť trestom dlhšieho trvania. V aplikáčnej praxi súdov okolnosťami

prípade sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy obvineného, pričom za pomery obvineného možno zase považovať viac významných pohľadáčujúcich okolností pri nedostatku prirážajúcich okolností. Namietala, že súd prvého stupňa neuviedol, prečo a z akých dôvodov nebolo možné uložiť trest v zákonnej trestnej sadzbe a z jeho rozhodnutia ani nie je zrejmé, prečo by práve obžalovaný mal pociťovať uloženie takého trestu podstatne citeľnejšie, navyše z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že ostatnou podmienkou sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal a teda ani neskúmal, či na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Poukázala ďalej na to, že medzi funkcie trestu patrí aj tzv. generálna prevencia, ktorou úlohou je výchovné pôsobenie trestov na ostatných členov spoločnosti - potenciálnych páchatel'ov, pričom uložením neprimerane nízkeho trestu nedochádza k naplneniu funkcie v rozsahu generálnej prevencie a teda nedochádza ani k zabezpečeniu ochrany spoločnosti. Zľahčovanie trestnej činnosti je podľa názoru prokurátorky v rozpore s § 34 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého okrem iného má trest odradiť iných od páchania trestnej činnosti a vyjadriť morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest uložený obžalovanému súdom prvého stupňa ako mimoriadne znížený nie je podľa názoru prokurátorky spôsobilý odradiť potenciálnych páchatel'ov od páchania tak závažnej a spoločensky nebezpečnej drogovej trestnej činnosti, ale práve naopak. Namietala tiež zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, hoci vzhľadom na spáchanie obzvlášť závažného zločinu mal byť zaradený primárne do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Poukázala na to, že hoci zákon umožňuje zaradenie páchatel'a obzvlášť závažného zločinu aj do ústavu s nižším stupňom stráženia, v danom prípade súd prvého stupňa svoje rozhodnutie nijako neodôvodnil, s výnimkou uvedenia zákonnej formulácie o miere narušenia páchatel'a, pričom zdôraznila, že drogová trestná činnosť predstavuje vážny celospoločenský problém a v danom prípade je závažnosť spáchaného obzvlášť závažného zločinu zvýraznená aj tým, že obžalovaný distribuoval psychotropnú látku pervitín viacerým osobám. Na základe uvedených dôvodov sa domnievala, že použitie zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. bolo v posudzovanej veci nedôvodné a v dôsledku toho je uložený trest odňatia slobody neprimeraný a nezákonný, lebo je uložený mimo zákonnej trestnej sadzby.

Na základe uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok u obžalovaného J. B. vo výroku o treste a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci sám tak, že uloží obžalovanému J. B. súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, trest prepadnutia veci - 8.702 Eur a 6 USD uložených na depozitnom účte Okresného súdu Trenčín, ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a ochranný dohľad na dobu dvoch rokov. Zároveň prokurátorka navrhla zamietnuť odvolanie obžalovaného J. B. podľa § 319 Tr. por., pretože nie je dôvodné.

Obžalovaný J. B. v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu JUDr. Jána Legerského i prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Podobu namietal správnosť napadnutého rozsudku len pre nesprávnosť výrokov o uložených trestoch odňatia slobody a prepadnutia veci. Uložený mimoriadne znížený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov považoval vzhľadom na okolnosti prípadu i pomery obžalovaného za neprimerane prísny. Poukázal na to, že nebol doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody, pričom jeho odsúdenie za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák. na podmienečný trest nie je takou skutočnosťou, ktorá by vzhľadom na celkom odlišný charakter teraz posudzovanej trestnej činnosti i vzhľadom na okolnosti spáchania tohto zločinu (umožnenie ukrytia zbrane odcudzenej inou osobou vo svojich priestoroch bez bližšej vedomosti o funkčnosti a prípadnej použiteľnosti takejto zbrane a jej akejkoľvek kontroly či prezretia), opodstatňovala aj pri mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu uloženie súhrnného trestu vo výmere až 8 rokov. Podľa jeho názoru súd na jednej strane správne posúdil a vyhodnotil mimoriadny význam jeho vyhlásenia obžalovaného o vine a teda jeho úplného priznania k posudzovanej trestnej činnosti vzhľadom na komplikovanú dôkaznú situáciu vo vzťahu k preukázaniu naplnenia znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty posudzovaného obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák., avšak na druhej strane význam takéhoto úplného priznania nezohľadnil dostatočne pri úvahe o výške trestu odňatia slobody, ktorý mohol v zmysle § 39 ods. 1, 3 písm. c/ Tr. zák. ukladať už od dolnej hranice 5 rokov. Napriek tomu, že mu bol ukladaný súhrnný trest, s ohľadom aj na vek i jeho drogovú závislosť preukázanú znaleckým posudkom, s tým súvisiace uložené protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a z toho vyplývajúci predpoklad na rýchlejšie

dosiahnutie účelu trestu, považoval uložený trest za neprimerane prísny. Za nesprávny považoval aj výrok o jeho zaradení na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže podľa jeho názoru s poukazom na skutočnosť, že pred spáchaním posudzovanej trestnej činnosti nebol vo výkone trestu odňatia slobody a s tým súvisiacu nízku mieru jeho narušenia, je možné dosiahnuť účel trestu aj jeho zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Namietal tiež správnosť výroku o uložení trestu prepadnutia veci a to finančných prostriedkov uložených na depozitných účtoch vo výške 8.702 Eur a vo výške 6 USD podľa § 60 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., pretože podľa jeho názoru na uloženie tohto druhu trestu neboli splnené zákonné podmienky. Išlo síce o peňažné prostriedky nájdené pri domových prehliadkach vykonaných v rámci trestného konania, avšak nebolo ničím preukázané, že by išlo o peňažné prostriedky získané trestnou činnosťou alebo vo forme odmeny za trestnú činnosť, čo nevyplýva podľa neho ani zo samotného výroku o vine a tiež nebolo bez pochyb preukázané ani to, že vlastníkom týchto peňažných prostriedkov by bol on, obžalovaný J. B.. U. pritom aj na to, že podnikal ako živnostník v oblasti asfaltárskej činnosti a išlo o finančné prostriedky, ktoré získal touto činnosťou. Zaistené finančné prostriedky podľa jeho názoru nezodpovedajú ani tvrdeniu svedkov L. B. a A. L., ktorý aj na hlavnom pojednávaní zotrvali na svojom tvrdení, že im mal drogy predávať, ale ani v súhrne v rámci ich výsluchov nebolo podľa obžalovaného preukázané, že by bol práve touto trestnou činnosťou získal 8.702 Eur a 6 USD. Obaja svedkovia na hlavnom pojednávaní ohradili údajne po cca 1.000 Eur, že mu mali za drogy zaplatiť, avšak ani jeden neuviedol, že by mu platil menou USD. Preto podľa názoru obžalovaného nie je jasné, z čoho súd vychádzal, keď bez akýchkoľvek iných dôkazov uložil v napadnutom rozsudku aj trest prepadnutia týchto finančných prostriedkov.

Na základe uvedených dôvodov obžalovaný prostredníctvom oboch obhajcov navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému uloží primeraný súhrnný trest odňatia slobody v nižšej výmere a mimoriadne znížený podľa § 39 ods. 1, 3 písm. c/ Tr. zák. pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 28.8.2015, sp. zn. 6T/85/2015 a bez uloženia trestu prepadnutia veci. Zároveň navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trenčíne v neprospech obžalovaného J. B. a obžalovaného J. B. podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí 12. decembra 2016 na podklade včas podaných odvolaní obžalovaného J. B. a prokurátorky, ktoré mu spolu so spisom boli predložené 21. októbra 2016, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť odvolateľmi napadnutých výrokov o treste odňatia slobody, o spôsobe jeho výkonu a o treste prepadnutia veci, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Uvedeným postupom zistil, že dôvodné je len odvolanie prokurátorky podané v neprospech obžalovaného a naproti tomu odvolanie obžalovaného J. B. nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, z obsahu odvolaní prokurátorky i obžalovaného J. B. vyplýva, že neobsahujú námietky voči postupu súdu prvého stupňa a v tomto smere nezistil pochybenie ani odvolací súd.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania obžalovaného J. B. ako obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák., teda výrokov o vine, ktoré neboli a ani nemohli byť napadnuté odvolaním (podľa § 257 ods. 5 Tr. por. súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného J. B. o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním) a ktorých správnosť odvolací súd nemohol preskúmať, postupoval pri ukladaní trestu odňatia slobody, pri určení druhu a výmery trestu, ako aj spôsobu jeho výkonu v rozpore so zákonom.

Obžalovanému J. B. totiž mimoriadne znížil trest odňatia slobody s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák., hoci na postup predpokladaný v citovanom zákonom ustanovení neboli splnené zákonné podmienky, navyše mu priznal dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j/, n/ Tr. zák., hoci obžalovanému bolo možné pri správnom postupe priznať poľahčujúcu okolnosť len podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. (priznanie a oľutovanie trestnej činnosti vzhľadom na jeho vyhlásenie o vine). V uvedenom smere sa preto odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s písomnými dôvodmi odvolania prokurátorky podaného v neprospech obžalovaného. Nad rámec úvah prokurátorky uplatnených v podanom odvolaní zistil navyše odvolací súd pochybenie aj vo výroku, ktorým zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia podľa § 48 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., hoci zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia je upravené v ustanovení § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a nie v ustanovení § 48 ods. 1 Tr. zák., ktoré označenie písmenami ani neobsahuje. Napadnutý rozsudok je preto chybný v dôsledku porušenia ustanovení Trestného zákona spočívajúcim v ich nesprávnom výklade a aplikácii (§ 321 ods.1 písm. d/, e/ Tr. por.) a trest uložený obžalovanému J. B. je preto nezákonný, lebo je uložený mimo zákonnej trestnej sadzby a z tohto hľadiska aj neprimeraný, príliš mierny.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. môže súd páchatelovi znížiť (uložiť) trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom, ak vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Zo znenia citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že hoci neviaže jeho aplikáciu na „výnimočné“ okolnosti prípadu, ani na „mimoriadne“ pomery páchatela, už z názvu ustanovenia § 39 Tr. zák. a jeho výkladu vyplýva, že ide o mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody, teda o ojedinelý a nie o pravidelný postup súdu.

Z uvedeného dôvodu sa použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. nemôže odôvodniť len ktorýmkoľvek bežne sa vyskytujúcimi skutočnosťami, ale súd môže pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu len za existencie takých okolností alebo pomerov, ktoré sa u týchto trestných činov a ich páchatelov bežne nevyskytujú a ktoré je možné vyhodnotiť v prospech páchatelov. Práve táto ich výnimočnosť alebo neštandardnosť objektívne spôsobuje, že trest ukladaný v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby by bol pre páchatela neprimerane prísny a na dosiahnutie účelu trestu by postačoval aj trest kratšieho trvania. Pri rešpektovaní zásady adekvátnosti trestu s prihliadnutím na povahu, závažnosť činu a osobu páchatela preto trestný zákon umožňuje súdu na túto situáciu reagovať možnosťou mimoriadneho zníženia trestu aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom, pričom je dôležité, aby súd jeho uplatnenie vždy argumentačne odôvodnil takým spôsobom, aby nevznikli žiadne pochybnosti o oprávnenosti použitia tohto ustanovenia.

Za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. môže súd podľa trestnej sadzby uvedenej v ods. 2 § 172 Tr. zák. uložiť trest odňatia slobody na 10 až 15 rokov. Zákonodarca teda v tejto relatívne určitej trestnej sadzbe určil jej hornú a dolnú hranicu, zároveň ich výškou vyjadril nielen škodlivosť, resp. typovú závažnosť tohto trestného činu, ale stanovil súdu aj isté mantinely pri jeho rozhodovaní, no zároveň mu ponechal dostatočný priestor pre individualizáciu trestu podľa okolností konkrétneho prípadu v rámci relatívne určenej trestnej sadzby. Z uvedeného je preto nesporné, že zákonodarca práve tým, že určil vysokú trestnú sadzbu, ktorú súd môže uložiť za trestný čin spáchaný obžalovaným, vyjadril typovú závažnosť tohto trestného činu ako trestného činu pre spoločnosť vysoko škodlivého.

Prokurátorka dôvodne poukázala na to, že v záujme zákonnosti má súdom uložený trest spĺňať podmienku primeranosti, pričom v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch a individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu preto musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu, pričom v rámci sudcovskej individualizácie trestu môže nepochybne dôjsť aj k aplikácii ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. dovoľujúceho mimoriadne zníženie trestu. Takéto zníženie pritom nie je bežné, ale je možné len v individuálnom prípade existencie okolností odôvodňujúcich mimoriadne

zníženie trestu, pričom prokurátorka v tejto súvislosti vecne správne poukázala aj na záver Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplývajúci z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, ktorý v otázke ukladania trestov „považoval za potrebné pripomenúť, že v praxi sa oveľa častejšie vyskytujú bežné (nemimoriadne) okolnosti než mimoriadne okolnosti“.

V zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. okolnosťami prípadu, v spojení s ďalšími tam uvedenými podmienkami, môžu byť iba okolnosti, ktoré sú súčasťou skutku, resp. vo výnimočnom prípade aj také, ktoré síce nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, ale v danej kvalite a kvantite sa pravidelne nevyskytujú. Pomery obvineného sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia - charakterizujú jeho osobu ako objekt trestu a jeho citeľnosti pre neho a význam týchto pomerov sa zhodnotí vo všetkých týchto súvislostiach významných pre jeho nápravu a z toho plynúci záver musí byť zjavný, že trest uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by obvinený pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia. Teda, že by bol neprímerane prísny a súčasne, že narušenosť obvineného nie je až taká závažná, aby bolo potrebné na neho pôsobiť trestom dlhšieho trvania.

V aplikačnej praxi súdov okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy obvineného. Za pomery obvineného možno zas považovať viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností. Daný prípad však do tejto praxe nezapadá.

V prípade obžalovaného J. B. neexistujú a z napadnutého rozsudku ani nevyplývajú žiadne okolnosti ani pomery obžalovaného, ktoré sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú a ktoré by odôvodňovali postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. spočívajúci v mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody. V tomto smere sa súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku obmedzil na všeobecné konštatovania zdôrazňujúce prevahu poľahčujúcich okolností zistených súdom prvého stupňa podľa § 36 písm. j/, n/ Tr. zák. a spočívajúcich v tom, že ide o prvotrestanú osobu a pred spáchaním trestnej činnosti viedol riadny život a že vyhlásením o vine napomohol k objasneniu jeho trestnej činnosti, ktoré mali byť kľúčovými okolnosťami, pre ktoré považoval použitie trestnej sadzby ustanovenej zákonom za neprímerane prísne. Pri správnom postupe však použitie ustanovení § 36 písm. j/, n/ Tr. zák. neprichádzalo do úvahy, ich aplikácia súdom prvého stupňa bola vecne nesprávna a nemohla preto ani odôvodniť postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák.

Okolnosť, že obžalovaný J. B. spáchal 29 priestupkov na úseku dopravy a jeden proti majetku nie je okolnosťou svedčiacou v jeho prospech a ani okolnosťou bežne sa vyskytujúcou nielen u rozhodujúcej časti občanov, ktorí dodržiavajú zákon, ale ani pri väčšine odsúdených osôb. Už samotný počet spáchaných priestupkov pritom vylučuje záver, že by obžalovaný viedol riadny život. Okolnosť, že je drogový závislý tiež nemožno považovať za okolnosť svedčiacu v prospech obžalovaného, navyše ak okolnosť, že mal denne požívať päť dávok pervitínu a pod vplyvom drog viesť motorové vozidlo, ktoré nepochybne používal nielen pri podnikateľskej činnosti, ale aj pri predaji drog, svedčí pre záver, že opakovaným vedením motorového vozidla pod vplyvom požitých drog ohrozoval ako vodič motorového vozidla život, zdravie a majetok občanov (z hľadiska ustanovenia § 298 Tr. zák.). Vzhľadom na uvedené dôvody je vylúčený záver o tom, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a preto aplikácia ustanovenia § 36 písm. j/ Tr. zák. bola súdom prvého stupňa použitá vecne nesprávne.

Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. spočívajúca v napomáhaní pri objasňovaní svojej trestnej činnosti vyžaduje, aby páchatel pomáhal tým orgánom, ktoré sú určené na objasňovanie trestnej činnosti, teda orgánom činným v trestnom konaní (§ 10 ods. 1 Tr. por.) a súdu (§ 10 ods. 2 Tr. por.), pričom aplikáciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zák., t.j. že páchatel napomáhal príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti, možno priznať aj v prípade, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní po prednesení obžaloby a pred pristúpením k dokazovaniu urobí vyhlásenie o priznaní viny (§ 257 Tr. por.). Najmä od 1. januára 2006, kedy nadobudli účinnosť nové trestnoprávne normy, došlo aj k zmene v posudzovaní obsahu jednotlivých poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Za situácie, kedy došlo k významnému posilneniu kontradiktórnosti konania pred súdom, keď prakticky ťažisko dokazovania prešlo na konanie pred súdom, má postoj obžalovaného k tomuto dokazovaniu dôležitý význam. Podľa § 257 ods. 7 Tr. por., ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma, zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná. Obžalovaný takýmto postupom umožní "prevziať" výsledky dokazovania z prípravného konania bez

toho, aby tieto boli konfrontované s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný tým, že pred súdom urobí vyhlásenie o vine, podstatne teda uľahčí súdu dokazovanie jeho trestnej činnosti, preto takýto postoj obžalovaného možno považovať za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. spočívajúcu v napomáhaní pri objasňovaní svojej trestnej činnosti.

V posudzovanom prípade trestná činnosť obžalovaného bola objasnená na základe vyšetrovania realizovaného v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por., rozhodujúce dôkazy v prípravnom konaní boli získané bez aktívnej participácie obžalovaného, najmä domovou prehliadkou, svedeckými výpoveďami i znaleckým dokazovaním, a samotné vyhlásenie o vine obžalovaný urobil až po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa a až na podklade vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí vo vzťahu k použiteľnosti dôkazov vykonaných v prípravnom konaní a vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania obžalovaného v obžalobnom návrhu. Za tejto situácie obžalovaným urobené vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. nemalo už na spôsob a rozsah dokazovania žiadny vplyv, preto ho z tohto hľadiska už nemožno považovať za napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom a za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák.. Vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a z neho vyplývajúce priznanie sa obžalovaného zo spáchania trestného činu a jeho úprimné oľutovanie možno však hodnotiť ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., ktorú však súd prvého stupňa opomenul obžalovanému priznať tak, ako na to dôvodne poukázala prokurátorka v odôvodnení odvolania.

Vzhľadom na uvedené dôvody je zrejmé, že u obžalovaného bola zistená len jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. a rovnako jedna priťažujúca okolnosť podľa § 36 písm. h/ Tr. zák., teda vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, preto použitie ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. i ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. súdom prvého stupňa bolo vecne nesprávne.

Súd prvého stupňa navyše mimoriadne zníženie trestu oprel aj o okolnosti, ktoré sú v neprospech obžalovaného a navyše za okolností, ktoré odôvodnili u neho použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. (spáchanie činu na viacerých osobách) a ktoré nielen zvýrazňujú nesprávnosť jeho postupu pri aplikácii § 39 ods. 1 Tr. zák., ale takýto postup pre vyššiu závažnosť spáchaného trestného činu vyplývajúcu práve z hľadiska hodnotenia povahy a charakteru týchto okolností v posudzovanej veci aj vylučujú. Obžalovaný J. B. neoprávnené kúpil, predal iným osobám a prechovával takmer osem mesiacov psychotropnú látku - pervitín v množstve, ktoré zodpovedá minimálne 1252 obvykle jednorazovým dávkam drogy (psychotropnej látky), pričom čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách. Predaj drog viacerým osobám a ukladanie súhrnného trestu aj za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., za ktorý bol už právoplatne odsúdený v inej trestnej veci, sú pritom okolnosti, ktoré vyznievali nielen v jeho neprospech, ale boli zároveň aj dôvodom na použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. (spáchanie činu na viacerých osobách) a tiež priťažujúcou okolnosťou, na ktorú okresný súd prihliadal podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. (spáchal viac trestných činov) a ktorá pri existencii len jednej poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zák. odôvodňovala preto nielen postup podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. a nie aj podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., ale aj podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., teda asperačnej zásady - zvýšením hornej hranice najprisnejšieho trestného činu o jednu tretinu (trestná sadzba na 10 až 20 rokov). V tejto súvislosti treba poukázať aj na to, že úmysel obžalovaného maximalizovať svoje zisky formou predaja drog vyplýva aj z tej skutočnosti, že z hľadiska ich distribúcie sa konanie obžalovaného sústreďovalo na predaj metamfetamínu, čo je návyková látka začleňovaná do kategórie tzv. tvrdých drog. Zameranie sa na šírenie týchto drog nie je náhodné, pretože ich predaj je pre distribútora finančne oveľa lukratívnejší a umožňuje mu dosahovať mimoriadne vysoké finančné zisky aj napriek tomu, že ich užívanie je pre konzumentov týchto drog spojené so zvýšenou mierou nebezpečnosti, ohrozenia ich života a najmä zdravia. Typickým prejavom dlhodobého užívania tvrdých drog je popri fyzickej devastácii organizmu aj celkový psychický rozpad osobnostnej štruktúry užívateľa drog, ktorý je spravidla nezvratný. Je preto evidentné, že v porovnaní s mäkkými drogami sa vyznačuje činnosť páchatel'a, orientujúceho sa na predaj tvrdých drog, oveľa vyššou mierou závažnosti a k takému záveru posúdenia závažnosti činu možno dospieť aj v prípade konania obžalovaného. S poukazom na konkrétne skutkové okolnosti daného prípadu i s prihliadnutím na povahu a charakter konania obžalovaného, ktorý sa sústreďoval na predaj tvrdých drog sledujúc pritom svoje ziskové motívy, berúc do úvahy rozsah jeho distribučných aktivít, možno dôvodne konštatovať, že trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov je uložený v rozpore s § 39 ods. 1 Tr. zák., teda nezákonný a preto aj neprimerane mierny a nezodpovedá

zákoným požiadavkám proporcionality trestu - jeho primeranosti a spravodlivosti, ani dostatočne neodradzuje ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov a u ostatných členov spoločnosti neposilňuje pocit právnej istoty a spravodlivosti, preto nemôže v dostatočnej miere plniť funkcie generálnej a individuálnej prevencie trestu.

Vzhľadom na uvedené dôvody použitie mimoriadneho zmierňujúceho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. bolo v posudzovanej veci nedôvodné, v dôsledku čoho je uložený trest nezákonný, lebo je mimo zákonnej trestnej sadzby. Odvolacie námietky prokurátorky v uvedenom smere považoval preto odvolací súd za dôvodné a keďže ich v rozsahu uvedenom v písomnom odôvodnení odvolania akceptoval, v podrobnostiach na ne len poukazuje.

Vzhľadom na právny záver o vine mal teda súd prvého stupňa pri správnom postupe ukladať obžalovanému J. B. trest odňatia slobody podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. v rozpätí od 10 do 20 rokov, teda s prihliadnutím na rovnaký pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností - jedna poľahčujúca okolnosť (priznal sa k spáchaniu trestného činu a úprimne ho oľutoval) a jedna priťažujúca okolnosť (spáchal viac trestných činov) a po zvýšení hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák., pritom bez použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák..

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd na podklade dôvodne podaného odvolania prokurátorky v neprospech obžalovaného zrušil podľa § 321 ods.1 písm. d/, e/ ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a pochybenie súdu prvého stupňa napravil tak, že uložil obžalovanému J. B. súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súčasne podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste odňatia slobody uloženom obžalovanému J. B. rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 28.8.2015, sp. zn. 6T/85/2015, právoplatným dňa 28.8.2015, vo výmere 2 roky s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Takto stanovený trest podľa odvolacieho súdu zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, 4 a 5 Tr. zák., konkrétnej vysokej miere závažnosti spáchaného trestného činu vyplývajúcej z jeho povahy a spôsobu spáchania, zisteným poľahčujúcim a priťažujúcim okolnostiam, ako aj pomerom obžalovaného a možnostiam jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Trest odňatia slobody uložený obžalovanému J. B. v uvedenej výmere zodpovedá podľa zistenia odvolacieho súdu zákonným požiadavkám proporcionality trestu - jeho primeranosti a spravodlivosti, dostatočne odrádza ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov a u ostatných členov spoločnosti posilňuje pocit právnej istoty a spravodlivosti, preto spolu s vecne správne uloženým trestom prepadnutia veci, tiež s ochranným protitoxikomanickým liečením ústavnou formou a ochranným dohľadom, správnosť ktorých výrokov o ochrannom liečení a ochrannom dohľade nebola namietaná a napadnutá podanými odvolaniami, môže v dostatočnej miere plniť funkciu generálnej a individuálnej prevencie trestu.

Na výkon uloženého trestu zaradil obžalovaného J. B. ako páchatel'a obzvlášť závažného zločinu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 4 Tr. zák., pretože z hľadiska osoby obžalovaného ide o páchatel'a, ktorý vo výkone trestu odňatia slobody doposiaľ nebol a možno konštatovať, že s ohľadom aj na jeho vek i jeho drogovú závislosť preukázanú znaleckým posudkom, s tým súvisiace uložené protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a z toho vyplývajúci predpoklad na rýchlejšie dosiahnutie účelu trestu, bude jeho náprava lepšie zaručená jeho zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň svojím postupom napravil chybný postup súdu prvého stupňa pri aplikácii ustanovenia § 48 Tr. zák. nesprávnym použitím § 48 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., pretože inak už zaradenie obžalovaného do tohto ústavu súdom prvého stupňa bolo správne. Vo vzťahu k tomuto výroku preto odvolacie námietky prokurátorky nepovažoval za dôvodné.

Odvolaací súd po preskúmaní výroku o treste prepadnutia veci a to finančných prostriedkov v sume 8.702 Eur a 6 USD, ktoré sú uložené na depozitných účtoch Okresného súdu Trenčín, dospel k záveru, že tento je vecne správny a v súlade s ustanovením § 60 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. Obžalovaný totiž páchal trestný čin formou kúpy, prechovávanía a predaja drogy viacerým osobám, čo vyplýva z právoplatných skutkových zistení a právnych záverov o vine vyvedených nielen z jeho priznania a vyhlásenia o vine, ale aj z dôkazov vykonaných v prípravnom konaní (domová prehliadka, svedecké výpovede L. P., F. B., L. B., A. L. a L. B., príkazy na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností, prepisy telefonických hovorov), z ktorých je jednoznačne preukázané, že množstvo nielen obžalovaným zadováženej, u neho zaistenej drogy a zodpovedajúcej minimálne 1252 obvykle jednorazovým dávkam drogy, ale aj predanej drogy konzumentom bolo podstatne väčšie. V prípade uvedených peňažných prostriedkov išlo pritom o finančné prostriedky nielen nájdené pri domových prehliadkach vykonaných v rámci trestného konania, ale zároveň s poukazom na vykonané dôkazy už v prípravnom konaní, najmä svedeckú výpoveď L. P., o finančné prostriedky získané trestnou činnosťou a nebolo pochyb ani o tom, že vlastníkom týchto peňažných prostriedkov bol obžalovaný J. B..

Z hľadiska doteraz uvedených dôvodov, na podklade ktorých odvolaací súd rozhodol v neprospech obžalovaného, je zrejmé, že odvolacie námietky obžalovaného J. B. nepovažoval za opodstatnené, nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokocho o treste, o spôsobe jeho výkonu a o treste prepadnutia veci v prospech obžalovaného na podklade ním podaného odvolania a preto odvolanie obžalovaného J. B. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Nad rámec uvedených dôvodov považuje odvolaací súd za potrebné upozorniť na zrejmu nesprávnosť uvedenú vo vyhotovení napadnutého rozsudku a spočívajúcu v nesprávnom označení zákonného sudcu, ktorý ho vyhotovil, ako samosudcu napriek tomu, že z obsahu spisu i zápisnice o hlavnom pojednávaní je dostatočne zrejmé, že okresný súd rozhodoval v senáte, ktorého zloženie je zrejme aj z úvodnej časti vyhotoveného napadnutého rozsudku i jeho rovnopisov. Uvedená zrejma nesprávnosť, ku ktorej došlo pri vyhotovení rozsudku a v jeho rovnopisoch, nemala pritom žiadny vplyv na úplnú zhodu výrokov o vine, treste a ochranných opatreniach s obsahom rozsudku, ako bol vyhlásený, preto predseda senátu súdu prvého stupňa môže osobitným uznesením kedykoľvek opraviť uvedenú zrejmu nesprávnosť postupom podľa § 174 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.